

Топ-теми:

- Арешт Єрмака
- Корупційна мафія Міндіна в Енергоатомі
- Напад Росії на Україну

Пошук...

НОВИНИ	КОНФЛІКТИ	ПОЗИЦІЯ	ДУМКА	ПОДІЇ	ВІЙНА	ВІДЕО	БЛОГИ
--------	-----------	---------	-------	-------	-------	-------	-------

Головна > Статті > Позиція > Різне > Намагання умиротворити чи контролювати таких диктаторів, як Путін, ніколи не працюють

Намагання умиротворити чи контролювати таких диктаторів, як Путін, ніколи не працюють

[Читати на російськом](#)

Намагання умиротворити чи контролювати таких диктаторів, як Путін, ніколи не працюють

Тирани, диктатори, терористи, екстремісти – усі вони сприймають поступки як слабкість, а поважають лише силу. Про це повинні не забувати й українці, чимало з яких ще не так давно – принаймні до 2014 року (а багато хто й потім) – не бачили в Росії загрози.

Лінійна концепція часу, що утвердилася у Західному світі разом із християнством у часи пізньої античності, звучить вельми привабливо. Мовляв, час (а разом з ним історія, людство і все суще) невпинно рухається вперед, а отже жоден момент майбутнього не може повторювати те, що вже було. А під рухом вперед людина дуже часто підсвідомо уявляє осягнення чогось кращого, ніж було раніше. Тож нічого дивного, що для лінійного сприйняття часу зазвичай характерний оптимізм. Іноді виправданий, але дуже часто – ні. Чимало прикладів останнього варіанта дає вчителька, яку ніхто й ніколи не хоче слухати – історія, пише видання [ZAXID.net](#).

Класичний до нудоти приклад невинного оптимізму – ідея «кінця історії» Френсіса Фукуями, висловлена під впливом кінця Холодної війни та краху комуністичних режимів Центрально-Східної Європи на чолі зі СРСР. Проте замість остаточного загальносвітового triumфу ліберальної демократії та ринкової економіки ми бачимо політичну й насамперед ідейну кризу Заходу, наростання хаосу і ширення вогнищ військових конфліктів у різних закутках світу.

Російсько-українська війна, напад ХАМАСу на Ізраїль, напади єменських хуситів, кривава бійня в Сирії, наростання агресивності Ірану, КНДР і Китаю – ці та інші приклади демонструють не тільки те, що історія не має «кінця». Вони наочно показують, що нинішні політичні лідери Заходу так і не вивчили один дуже важливий урок – диктаторів і екстремістські рухи неможливо заспокоїти поступками чи контролювати масштаби їхньої агресії.

Найбільшійшим для України зразком є політика США щодо підтримки нас у війні проти Росії. З одного боку, сам факт її наявності – це вже одна з ключових запорок успішного стримування російської агресії. Без американської (а ширше – західної) фінансової чи військової допомоги українська армія вже не надто мала б чим воювати, а економіка зазнала б колапсу. Та, з іншого боку, владає в око риса, на якій уже неодноразово наголошували фахівці: метою США є не перемога України, а запобігання її поразці. А це дуже велика різниця.

Одним з головних творців зовнішньої політики адміністрації Джо Байдена є його радник з питань національної безпеки Джейк Салліван, чіим головним кредо є уникання ескалації збройних конфліктів шляхом переговорів і компромісів. Звісно, Салліван не єдиний і не перший, хто творить цю лінію. Але саме він в часі президентства Байдена став її втіленням.

Проявом такого підходу є й затягування постачання Україні багатьох гостро необхідних видів озброєнь – щоб не надто спровокувати Росію і не спричинити ескалацію. Чимало експертів вважає, що якби ЗСУ отримали більше західного озброєння (зокрема техніки) і в стисліші терміни, то ще 2022 року шанси на успішний контрнаступ на півдні були б куди вищими. Затягування ж дало час росіянам укріпитись, і всі ми бачили цього літа й осені, до чого це призвело. Намагання не загострити конфлікт призвело лише до його затягування, а отже й більшої кількості жертв та руйнувань.

Схожа історія і з головними «нюзмейкерами» останніх тижнів – [хуситами](#). Ці ісламські екстремісти в Ємені (країні, що існує хіба що де-юре) за активної фінансової та збройної підтримки Ірану фактично паралізували судноплавство в одному з ключових регіонів – Червоному морі – що вкрай негативно впливає на світові ринки. Вони відкрито атакують, зокрема, американські кораблі. Суцільна ескалація. Іронічно, що саме адміністрація Байдена 2021 року «заряди покращення гуманітарної ситуації в Ємені» викреслила хуситів зі списку глобальних терористичних організацій, куди тих внесли в часи Дональда Трампа.

Таких прикладів американської [пасивності](#) й нерішучості лише за останній час чимало. Нерішучість адміністрації Барака Обами призвела до перетворення протистояння в Сирії на повномасштабну бійню з численними військовими злочинами, вчиненими урядовими військами та росіянами, котрі їх підтримували.

Так звана «іранська угода» 2015 року не зупинила Іран від подальшої розробки ядерної зброї і розгортання ще більшої кількості підконтрольних собі екстремістських рухів у Лівані, Сирії, Іраку, Ємені ті в інших країнах регіону. Як і від постачання тисяч «шахедів», якими росіяни тероризують Україну. А самовпевнені спроби Дональда Трампа зачарувати особистою харизмою північнокорейського диктатора Кім Чен Іна досягли такого ж нульового результату, як і політика «стратегічного терпіння» часів Обами. КНДР і надалі – нарівні з Іраном, Росією і (менш відверто) Китаєм – є головним підбурювачем спокою у світі.

Окремий сюжет – відсутність на Заході адекватних реакцій на агресивні кроки Росії. І адекватної оцінки цієї держави як такої. Можна пригадати, як незадовго після російського нападу на Грузію 2008 року щойно обраний президент Обама ініціював «перезавантаження» відносин з РФ.

Помилка в перекладі напису на символічній кнопці – «перезрузка» замість «перезагрузка» – мала б натякнути на перспективи таких дій, але – ні. Далі була надто пасивна реакція на анексію Криму й агресію на сході України у 2014 році та вже згадана надмірна стриманість у постачанні українцям зброї напередодні й під час повномасштабного російського вторгнення. Як бачимо, все лише заохочувало російського диктатора до подальшої агресії, а не стримувало.

Це є частиною глибшого незрозуміння сутності Росії, її політичних еліт та суспільства загалом. Натхненні мріями про «кінець історії», західні лідери упродовж 90-х років щедро засипали кризову Росію найрізноманітнішими дотаціями і кредитами, часто без особливих умов та вимог. Бо вірили (як колись і щодо Китаю), що економічний добробут зробить росіян і Росію адекватною частиною міжнародної спільноти. Для порівняння, Україні висували купу умов – передусім ядерне роззброєння – вже заради самого початку переговорів про фінансову підтримку.

Відсутність жорстких реакцій США на російські дії, не кажучи вже про Західну Європу з нестримним бажанням деяких її ключових країн торгувати з РФ (навіть за рахунок декларованих цінностей), повертає нас до початкового сюжету про лінійність часу. В історії справеді не буває двох цілковито ідентичних ситуацій. Але деякі з них настільки схожі, що закрадається думка – стародавні греки й римляни щось таки знали, коли уявляли час циклічним.

Як тут не згадати історію «умиротворення» нацистської Німеччини упродовж 1930-х років. Здавалось би, канонічний приклад того, як поступки й потурання диктатору призводять лише до посилення його апетитів і аж ніяк не запобігають війні. От тільки перед війною, як казав Черчилль, «умиротворювачі» отримують ще й ганьбу.

У випадку США такі помилки, окрім небажання вивчити історичний досвід, мають ще одне важливе підґрунтя – травматичний для американського суспільства досвід інтервенцій в Афганістан та Ірак, які завершилися – попри всі зусилля – фіаско. Якщо копнути ще глибше, то натрапляємо на ще одну схожу травму – війну у В'єтнамі. Усе це посилює гучну на Заході критику лівих сил, котрі в бідах світу люблять винуватити не диктаторів і терористів, а «американський імперіалізм».

Дуже влучно щодо цієї проблеми висловився колишній радник з питань національної безпеки президента Дональда Трампа, генерал Герберт Макмастер у своїй книзі «Поля битв. Боротьба за захист вільного світу»: «Поверхове розуміння історії часто є оманливішим, ніж повне незнання». Не в міфічному «американському імперіалізмі» корінь проблем сучасного світу. Невдалий досвід минулого не повинен перекривати очевидну аксіому – зло буде розростатись доти, доки не буде покараним. Інакше не буває.

Уже навіть самі росіяни не приховують, що ніякий компроміс з Україною їх не цікавить. У нещодавній публікації Дмитрій Медведєв прямо заявив: «Наявність самостійної держави на історичних російських територіях тепер буде постійним приводом для поновлення військових дій... Це може статись і через десять, і через п'ятдесят років». Можна багато потішати ще з алкоголізму Медведєва. Але немає сумніву, що так думає і Путін, і [більшість росіян](#).

Про таку одвічну, історичну агресивність Росії, яку тимчасово приборкує хіба що військова поразка на шхталт Кримської війни у середині XIX століття, повинні пам'ятати у високих кабінетах тих держав, які прагнуть зберегти хоча б якусь подобу цивілізованого ладу у світі XXI століття.

Що тирани, диктатори, терористи, екстремісти – усі вони сприймають поступки як слабкість, а поважають лише силу. Про це повинні не забувати й українці, чимало з яких ще не так давно – принаймні до 2014 року (а багато хто й потім) – не бачили в Росії загрози. І навіть після анексії Криму й окупації частини Донецької та Луганської областей пожадливо слухали обіцянки «побачити мир в очах Путіна».

Фото: ILLUSTRATION BY DOUG CHAYKA / Vanity Fair

Роман Лехнюк, опубліковано у виданні ZAXID.net

Теги: Макмастер Герберт, Афганістан, Грузія, Ірака, Росія, Росія, Кім Чен Ін, Дональд Трамп, Сирія, Сірія, Китай, КНДР, Іран, Іран, ССРР, ХАМАС, Війна, Віна, Диктатори, Диктатор, Путін, Путін

Аліна Кравченко
ЖУРНАЛІСТ, ОГЛЯДАЧ

🕒 25 січня 2024 г., 15:10 📖 Перегляді: 2145 💬 Коментарі: 3

🖨 Роздрукувати ✉ Надіслати товаришу

Коментарі:

comments powered by Disqus

Головна Про нас Статті Архів Закони Контакти	Новини Рейдерство Корупція Економіка Новини світу	Конфлікти Політика Корпоративні конфлікти Кримінал	Позиція Коментарі Різне	Думка Політика Економіка	Події	Війна	Відео	Блоги
--	--	--	--------------------------------------	---------------------------------------	--------------	--------------	--------------	--------------